

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Devder Djulieta și avocatul Teleuca Cristian, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, în cauza penală privind-l pe

Vasilișin Roman XXXX, născut la xxxxxxxxxxxx, originar din s. xxxxxxxxxxxx, domiciliat xxxxxxxxxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 01.08.2012-16.05.2016
2. instanța de apel: 07.06.2016-05.10.2016
3. instanța de recurs: 27.12.2016 - 08.02.2017

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 16 mai 2016, Vasilișin Roman Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare;
- art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, la 4 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa numită i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Vasilișin R. la data de 16.07.2012, în jurul orei 16.30, aflându-se într-un loc public și anume, în curtea blocului locativ nr. 28, de pe bd. Moscova, mun. Chișinău în adiacentul Liceului Teoretic „Ion Creangă”, acționând cu un cinism și obraznicie deosebită, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, tulburând ordinea publică și liniștea cetățenilor, dat fiind faptul că blocurile locative se află în apropierea nemijlocită de locul comiterii infracțiunii, manifestând un comportament agresiv, din intenții huliganice, a aplicat violența fizică, manifestată prin aplicarea loviturilor cu pumnii asupra minorului xxxxxxxxxxxx, după care, prelungind acțiunile sale huliganice, manifestând un comportament agresiv, încălcând grosolan ordinea

publică, în jurul orei 16.50, la sosirea lui Chitoaroagă Niculae xxxxxxx, care este fratele mai mare a minorului agresat, exprimându-se cu cuvinte necenzurate în adresa fraților Chitoroagă, a aplicat violența fizică și în privința acestuia, manifestată prin aplicarea loviturilor cu pumnii în regiunea capului, cauzându-le astfel lui Chitoroagă N. și minorului Xxxxxxx daune fizice și morale.

Tot el, la 16.07.2012, în jurul orei 16.30, aflându-se într-un loc public și anume, în curtea blocului locativ nr. 28 de pe bd. Moscova, mun. Chișinău, în adiacentul Liceului Teoretic „Ion Creangă”, acționând intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând un comportament agresiv, din intenții huliganice a aplicat violența fizică, manifestată prin aplicarea mai multor lovituri cu pumnii în regiunea capului lui Xxxxxxx, despre care, reieșind din particularitățile fiziologice, știa cu certitudine că este minor, cauzând victimei conform raportului de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015 vătămări corporale ușoare, medii și neînsemnate.

Acțiunile lui Vasilișin R. au fost calificate în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită*, precum și în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal și anume *–vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății, săvârșită cu bună știință asupra unui minor.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vasilișin R. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare și în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, la 5 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, să-i fie stabilită pedeapsă definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat a invocat, că instanța de judecată, la adoptarea sentinței nu a ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art. 75 Cod penal, conform căruia instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerație toate circumstanțele cauzei adică nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de inculpat, faptul că el a săvârșit două infracțiuni, una dintre care face parte din categoria infracțiunilor grave, de circumstanțele și motivul comiterii acesteia și anume de faptul că infracțiunea a fost comisă contra vieții și sănătății persoanei, de pericolul social al acțiunilor acestuia și anume, de faptul că a comis infracțiunea prin aplicarea violenței, pentru care fapt în privința acestuia a fost aplicată măsura preventivă - arestul, precum și de comportamentul în timpul și după consumarea infracțiunii, de faptul că acesta vina nu a recunoscut, la locul de trai se caracterizează negativ, la moment nu este implicat în careva activitate stabilă și utilă societății, iar victima infracțiunii este minor.

3.2 Partea vătămată Xxxxxxx., prin care a solicitat casarea parțială a acesteia din motivul blândeței pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit

pentru prima instanță, prin care lui Vasilișin R. să-i fie aplicată o pedeapsă reală privativă de libertate.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- instanța constatând în sentință că inculpatul într-adevăr a săvârșit infracțiunile menționate, nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, adică nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de inculpat, de circumstanțele și motivul comiterii acesteia, de comportamentul inculpatului în timpul și după consumarea infracțiunii, ultimul nerecunoscând vinovăția sa în cele incriminate, de faptul că el a săvârșit două infracțiuni, una dintre care face parte din categoria infracțiunilor grave, de circumstanțele și motivul comiterii acesteia și anume de faptul că infracțiunea a fost comisă prin aplicarea violenței, atentând la viața și sănătatea unei persoane minore;

- inculpatul a solicitat să dea declarații după audierea părților vătămate, martorilor, cât și după cercetarea materialelor cauzei penale, pentru a-și putea formula o poziție de apărare cât mai favorabilă, iar în cadrul audierii a încercat să orienteze incorect instanța, creând impresia că vinovați de inițierea conflictului se fac părțile vătămate, iar acesta a acționat doar în scopul legitimei apărări;

- inculpatul atât în faza de urmărire penală cât și în instanță a dat dovadă de un comportament agresiv, creând o stare de temere.

3.3 Avocatul Popescu I. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vasilișin R. să fie achitat pe ambele capete de acuzare, pe motiv că în acțiunile acestuia lipsesc elementele infracțiunilor imputate.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- învinuirea înaintată și starea de fapt constatată de instanța de fond nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de acuzatorul de stat au fost apreciate în mod greșit, existând în cazul dat probe suficiente ce stabilesc cu certitudine lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor în care este învinuit;

- declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, fiind bazate pe emoții, pe presupuneri și poartă un caracter de dezvinovățire personală, având scopul de a-și ușura situația în vederea acțiunilor sale nelegale și intenționate de ascultare a muzicii în volum tare, prin ce din intenții huliganice a încălcat grosolan ordinea publică, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, tulburând liniștea lui Vasilișin R.;

- nu pot fi reținute nici declarațiile martorului Xxxxxxx, care este prietenul părții vătămate Xxxxxxx. și din spusele dânsului anume ultimul este acea persoană care a pus și ascultau muzică la telefonul mobil. Astfel, martorul este direct cointerestat de a se dezvinovăți pe sine și pe Xxxxxxx de la comiterea unor acțiuni huliganice, fără respect față de societate, tulburând liniștea locatarilor, inclusiv și față de inculpat. Xxxxxxx a depus mărturii bazate pe minciuni și pe presupuneri ce nu corespund circumstanțelor reale;

- declarațiile martorilor Chitoroagă N. (tatăl părților vătămate), Bodrug I. (colaborator de poliție care a făcut investigații pe cauza dată), de asemenea în mare

parte sunt bazate pe presupuneri, ultimii nu au văzut circumstanțele în care s-au petrecut evenimentele din fața blocului nr. 28 din bd. Moscova, mun. Chișinău, iar declarațiile acestora nu prezintă o oarecare valoare probantă în învinuirea adusă lui Vasilișin R.;

- inculpatul făcând observație părții vătămate a acționat nu din intenții huliganice, dar din motivul că i-a fost tulburată liniștea și că acțiunile de ascultare a muzicii în volum foarte tare erau nelegale și intenționate;

- atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată nu au fost aduse careva probe ce ar confirma că, Vasilișin R. a acționat cu intenție și cu scopul de provoca lui Xxxxxxxleziuni corporale mai puțin grave.

3.4 Inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat pe ambele capete de acuzare, pe motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele infracțiunilor imputate. Constatarea și declararea nulității raportului de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015 și a ordonanței de pornire a urmăririi penale în cauza penală din 03.08.2012 în baza art. 151 Cod penal.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- instanța de fond eronat, declarativ și nemotivat a apreciat acțiunile inculpatului ca ulterior să le încadreze conform prevederilor art. 287 alin. (1), 152 alin. (2) Cod penal, pe motiv că nici o probă nu se regăsește în cauza penală, ce ar dovedi intenția și acțiunile lui îndreptate la comiterea infracțiunilor imputate;

- instanța de fond fiind părținitoare a admis fără nici un temei procesual demersul procurorului privind dispunerea expertizei în comisie;

- potrivit prevederilor art. 148 Cod de procedură penală, instanța urma în mod obligatoriu audierea expertului, iar ulterior în dependență de înlăturarea sau neînlăturarea neclarităților putea fi admis sau respins demersul procurorului;

- instanța de fond fără a înlătura contradicțiile esențiale dintre rapoartele medico-legale a pus la baza acuzării inculpatului și a indicat în sentință anume concluziile din raportul nr. 308 din 05.10.2015;

- instanța de fond urma să declare nulă proba - raportul de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015, deoarece a fost obținută cu încălcarea prevederilor art. 94 alin. (1), pct. 2), 5), 6), 7), 9) și alin. (2) Cod de procedură penală;

- urma să fie declarată nulă ordonanța de pornire a cauzei penale 2012028103 din 03.08.2012, deoarece au fost încălcate prevederile art. 22, 274, 275 Cod de procedură penală, nu au existat temeieri procesuale de pornire a cauzei penale, deoarece la acest moment exista raportul de expertiză medico-legală nr. 185 l/D din 17.07.2012 prin care s-au constatat vătămări corporale ușoare la Xxxxxxx, totodată lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, inclusiv și legătura cauzală;

- instanța de judecată face trimitere la o probă preferențială cum sunt declarațiile martorului Bodrug I., precum că dânsul a văzut că partea vătămată este minor și că sunt careva materiale caracteristice în privința inculpatului. Instanța urma să respingă această probă, deoarece Bodrug I. era colaborator de poliție al IP Rîșcani, care a participat la investigarea acestui caz, participând la mai multe acțiuni și măsuri procesuale în privința inculpatului;

- în speța dată nici nu poate fi vorba de prezența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 Cod penal, deoarece presupusele acțiuni huliganice au fost încadrate în baza art. 287 Cod penal, inclusiv cu aplicarea violenței asupra persoanelor;

- concluziile instanței de fond referitor la faptul, că inculpatul cunoștea cu certitudine despre vârsta minoră a părții vătămate sunt declarative și nefondate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că necătând la faptul că, inculpatul vina nu a recunoscut-o, faptul comiterii acțiunilor infracționale imputate acestuia este dovedită prin declarațiile părții vătămate XXXXXXX, martorilor XXXXXXX, Bodrug I. și prin materialele cauzei, și anume: ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 17.07.2012 (f.d. 52-53 v. II); ordonanța de recunoaștere a documentelor în calitate de mijloc de probă din 17.07.2012 (f.d. 63 v. II); raportul de expertiză medico-legală nr. 1850/D din 20.07.2012 (f.d. 43 v. II); raportul de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015 (f.d. 69-89 v. III).

Instanța de apel a reținut, că prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare în baza art. 287 alin. (1) și art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal.

În opinia instanței de apel, declarațiile părții vătămate XXXXXXX s-au apreciat ca fiind pertinente și concludente dat fiind faptul că acestea coroborează pe deplin cu întreg materialul probator administrat de către acuzatorul de stat, printre care declarațiile părții vătămate Chitoroagă N., martorilor XXXXXXX, Bodrug I., Chitoroagă N., precum și conținutul raportului de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015.

Instanța de apel a reținut din declarațiile părților vătămate XXXXXXX și Chitoroagă N. în coroborare cu declarațiile martorului XXXXXXX, că în momentul în care inculpatul a ieșit din blocul locativ și în timp ce se îndrepta spre ei folosea cuvinte necenzurate în adresa lor și fără careva motive a aplicat părții vătămate XXXXXXX mai multe lovituri, iar ultimul a indicat că, în momentul în care s-a întors spre inculpat dorind să discute cu acesta, pentru a stabili motivele conflictului, inculpatul brusc s-a apropiat de el și i-a aplicat cu pumnii ambelor mâini lovituri în regiunea maxilarului.

În ansamblu, instanța de apel a apreciat din conținutul declarațiilor părților vătămate XXXXXXX și Chitoroagă N. în coroborare cu declarațiile martorului XXXXXXX, că inculpatul a acționat cu un cinism și obraznicie deosebită, încălcând grosolan ordinea publică, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, tulburând ordinea publică și liniștea cetățenilor, manifestând totodată un comportament agresiv și violent față de părțile vătămate, din care considerent instanța de apel a respins argumentele avocatului Popescu I., precum că partea vătămată a fost inițiatorul conflictului.

Mai mult ca atât, instanța de apel nu a putut reține poziția apărării referitor la faptul, că inculpatul doar a luat măsuri în scopul încetării acțiunilor huliganice ale lui

Xxxxxxx, deoarece încălcarea grosolană a ordinii publice, aplicarea violenței fizice asupra persoanelor și cu bună-știință asupra unui minor nu se încadrează în registru legal de acțiune, respectiv nu poate justifica în nici un fel comportamentul infracțional al inculpatului, care urma să sesizeze organele competente în vederea stopării anumitor acțiuni.

Instanța de apel nu a putut reține și faptul că, declarațiile părții vătămate Chitoroagă N. au un caracter declarativ și se bazează pe presupuneri, deoarece prin raportul de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015 s-a stabilit, că lui XXXXXXXX-i au fost cauzate vătămări corporale medii, iar prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1850/D din 20.07.2012, s-a constatat că lui Chitoroagă N. i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare.

În ce privește argumentele apărării referitor la faptul, că inculpatul în momentul îmbrâncirii părții vătămate, care a încercat a-i aplica lovituri, a acționat în apărarea vieții și sănătății sale, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece vin în contradicție cu ansamblul de probe administrate de către acuzatorul de stat.

Instanța de apel a mai notat și faptul, că infracțiunea de huliganism comisă de inculpat a fost urmată de vătămarea intenționată medie a integrității corporale și a sănătății părții vătămate XXXXXXXX, iar în aceste condiții se atestă prezența concursului real de infracțiuni, iar calificarea se face conform art. 287 alin. (1) și art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal.

Sub aspectul laturii obiective, fapta prejudiciabilă prevăzută de art. 152 alin (2) lit. c¹) Cod penal săvârșită de inculpat, s-a realizat prin acțiunea intenționată de cauzare a vătămării medii a integrității corporale și sănătății, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 308 din 05.10.2015.

Sub aspectul laturii subiective, fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită cu intenție directă, inculpatul cu bună-știință conștientiza că agresează fizic o persoană care este minoră, a prevăzut rezultatul faptelor sale și urmărind producerea lui prin săvârșirea faptei.

Deși inculpatul a indicat, că nu a cunoscut despre faptul că XXXXXXXX este minor, acest argument nu a putut fi reținut de către instanța de apel, deoarece partea vătămată XXXXXXXX, la data comiterii infracțiunii - 16.07.2012 avea vârsta de 15 ani, iar aspectul fizic al acestuia corespundea vârstei. Totodată, instanța de apel a reținut și mențiunea martorului Bodrug I. care a declarat că „a observat că XXXXXXXX este minor”, prin urmare potrivit împrejurărilor și reieșind din particularitățile fiziologice ale părții vătămate care corespundea vârstei acestuia, inculpatul putea și trebuia să-și dea seama despre vârsta părții vătămate, care era minor la data comiterii infracțiunii.

Ce ține de declarațiile martorului Bodrug I., instanța de apel a reținut că declarațiile acestuia pot fi puse la baza sentinței de condamnare și nu cad sub incidența art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală.

Referitor la pedeapsa penală aplicată, instanța de apel a menționat, că prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, că conform art. 16 Cod penal, infracțiunile comise de inculpat fac parte din categoria celor mai puțin grave și respectiv grave, de motivul infracțiunii, persoana celui vinovat - la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, se caracterizează pozitiv, anterior nu a

fost judecat, vina în comite infracțiunilor incriminate nu a recunoscut-o, careva circumstanțe atenuante sau agravante nu s-au constatat.

Instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului a constatat, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal în coraport cu prevede art. 90 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele ce atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Cu referire la argumentele părții vătămate aduse în vederea agravării pedepsei inculpatului, instanța de apel a notat, că nerecunoașterea vinei de către inculpat a fost reținut de către prima instanță în procesul de individualizare a pedepsei, iar celelalte aspecte invocate de către partea vătămată nu pot fi apreciate ca circumstanțe ce ar determina agravarea pedepsei penale, deoarece este dreptul inculpatului de a-și formula o tactică de apărare, respectiv sarcina instanței de judecată este de a verifica și de a stabili dacă poziția inculpatului este în concordanță cu probele administrate la cauza penală.

Instanța de apel a reținut și faptul, că prima instanță a motivat soluția privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, ținându-se în acest sens cont de faptul, că inculpatul la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost judecat, la locul de muncă deținut anterior se caracterizează pozitiv, careva prejudicii de ordin material sau moral părților vătămate nu a cauzat. Pedepsa penală aplicată inculpatului a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în limitele prevăzute de lege, luându-se în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui.

Totodată, instanța de apel a respins ca neîntemeiată și cererea inculpatului privind aplicarea în privința acestuia a actului de amnistie, deoarece inculpatul nu a manifestat căință activă în cadrul procesului penal, nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate, nu a prezent scuze părților vătămate, mai mult ca atât, prin cererile de apel formulate de către partea apărării, s-a încercat de fapt o victimizare a inculpatului prin faptul, că acțiunile părții vătămate au perturbat liniștea inculpatului, astfel această atitudine a inculpatului, care nu a conștientizat gradul de pericol social al infracțiunilor comise și lipsa căinței active, confirmă faptul că inculpatul nu întrunește criteriile stabilite la art. 1 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către acuzatorul de stat și partea vătămată, iar decizia atacată nu cuprinde

motivele pe care se întemeiază soluția, astfel încât soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, este una vădit neîntemeiată;

- la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunile comise, instanțele de judecată nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, incorect ajungând la concluzia stabilirii unei pedepse neprivative de libertate;

- infracțiunile săvârșite de inculpat, atentează la relațiile sociale, cu privire la dreptul persoanei la integritatea corporală și sănătate, iar fapta de huliganism încriminată inculpatului atentează la ordinea publică, ceea ce explică faptul că aceste tipuri de infracțiuni constituie unele dintre cele mai intolerabile;

- la adoptarea deciziei instanța de apel a mizat pe circumstanțe ce reies din personalitatea inculpatului, ce nu pot substitui acel fapt că Vasilișin R. a săvârșit două infracțiuni, una dintre care face parte din categoria infracțiunilor grave, acțiunile huliganice ale acestuia s-au manifestat printr-o obraznicie deosebită, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, iar vina în comiterea faptelor imputate nu a recunoscut-o;

- instanța de apel urma să țină cont de faptul, că inculpatul nu a demonstrat nici o urmă de remușcare, pe parcursul procedurilor negând în permanență faptele imputate, mai mult ca atât invocând, că părțile vătămate prin comportamentul lor l-au determinat la comiterea infracțiunilor.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Teleuca C. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia și aplicarea în privința inculpatului a prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel ilegal a respins argumentul apărării, menținând încadrarea acțiunilor lui Vasilișin R. în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, însă conform legislației sintagma „cu bună știință” denotă, că la momentul săvârșirii infracțiunii făptuitorul cunoștea cu certitudine despre vârsta minoră a victimei, respectiv după cum reiese din materialele cauzei, inculpatul nu cunoștea despre acest fapt, presupunând că este student. Astfel, părerea martorului referitoare la vârstă nu este o circumstanță notorie, dar contează perceperea individuală proprie și exclusivă a făptuitorului, la atribuirea calificativului „cu bună știință asupra unui minor”;

- instanța de apel neîntemeiat a respins cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei, astfel în instanța de apel inculpatul a recunoscut vina în comiterea faptei incriminate, iar la acordarea ultimului cuvânt s-a căit sincer de cele comise, manifestând conștientizarea pericolului social al faptei.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 11), 12) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

7.1 Cu referire la recursul declarat de către procuror

Reieșind din conținutul recursului, procurorul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu individualizarea pedepsei stabilite. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul penal consideră, că recurentul, de fapt, semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Din textul recursului, Colegiul atestă, că autorul nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, însă recurentul critică hotărârile adoptate numai referitor la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal, considerând că nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și vinovăția autorului.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța nici unul din ele nu este incident cazurilor de casare, iar instanța de apel la adoptarea hotărârii a dat eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 287 alin. (1), 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, ținând cont în deplină măsură de aplicabilitatea prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de recurs, lecturând textul hotărârii judecătorești contestate reține, că instanța de apel s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apeluri argumentându-și concluziile ce au stat la baza adoptării soluției de menținere a aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, luând în considerație circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel a motivat desfășurat hotărârea adoptată în partea menținerii aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, adică aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare, respectiv alegațiile invocate de recurent privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sânt incidente pentru desființarea hotărârii instanței de apel și vor fi analizate sub aspectul

prezenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Prin urmare, cu privire la temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal remarcă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 287 alin. (1) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevedea la momentul săvârșirii infracțiunii pedeapsa cu amendă în mărime de la 200 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, iar sancțiunea art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, prevedea la momentul comiterii infracțiunii pedeapsa cu închisoare de la 3 la 6 ani. Aceste infracțiuni, clasificându-se ca mai puțin gravă și gravă, potrivit art. 16 Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei*

aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, iar în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, la 4 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru infracțiuni săvârșite cu intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs reține că careva circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal nu au fost stabilite, de asemenea nici circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost constatate în cauza dată.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul Vasilișin R. la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat, careva prejudiciu de ordin material sau moral nu a cauzat părților vătămate.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri. Reieșind din conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal consideră că acestea întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, învederând caracteristica pozitivă a inculpatului, faptul că la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, și anterior nu a fost condamnat.

Ținând cont de toate împrejurările cauzei, având în vedere atât principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art. 61 alin. (2) Cod

penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă, din care considerent instanța de recurs respinge argumentele procurorului, precum că instanța de apel a mizat pe circumstanțe ce reies din personalitatea inculpatului, ce nu pot substitui acel fapt că Vasilișin R. a săvârșit două infracțiuni, una dintre care face parte din categoria infracțiunilor grave.

Cât privește argumentul recurentului, precum că inculpatul vina în comiterea faptelor imputate nu a recunoscut-o, nu a demonstrat nici o urmă de remușcare, pe parcursul procedurilor, negând în permanență faptele imputate, mai mult invocând că părțile vătămate prin comportamentul lor l-au determinat la comiterea infracțiunilor, Colegiul penal reține că, utilizarea de către inculpat a dreptului său legal de a nu recunoaște vina în acțiunile imputate, nu poate fi sancționată de către stat prin aplicarea unei pedepse mai aspre. Mai mult ca atât, instanța de recurs verificând actele și lucrările dosarului constată că în cuprinsul filei 207 v. III în decizia atacată se motivează corespunzător că este dreptul inculpatului de a-și formula o tactică de apărare, iar sarcina instanței este de a verifica și a stabili dacă poziția inculpatului este în concordanță cu probele administrate în cauză.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiul de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

7.2 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Teleuca C. în numele inculpatului

Reieșind din conținutul recursului, avocatul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 11), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului ori a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul invocă dezacordul cu încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, deoarece inculpatul nu cunoștea despre vârsta minoră a victimei, astfel la atribuirea calificativului „cu bună știință asupra unui minor” contează perceperea individuală proprie și exclusivă a făptuitorului.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din textul deciziei recurate, se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatului, inclusiv și de săvârșirea infracțiunilor incriminate. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii recurate și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

Prin urmare, instanța de recurs atestă ca fiind corectă situația de fapt, stabilită de către instanțele ierarhic inferioare, precum și calificarea infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, după semnele componente de infracțiune prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. c¹) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

De asemenea, cu referire la critica avocatului, precum că inculpatul nu cunoștea despre vârsta minoră a victimei, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată, deoarece instanțele de fond au analizat minuțios acest aspect și s-au expus argumentat în privința lui, concluzionând că inculpatul a săvârșit cu bună știință asupra unui minor acțiuni de vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, acțiuni prevăzute de lit. c¹) alin. (2) art. 152 Cod penal.

Instanța de recurs reține că potrivit teoriei penale, ca să fie aplicabilă circumstanța agravantă prevăzută la lit. c¹) alin. (2) art. 152 Cod penal, este necesară îndeplinirea cumulativă a două condiții: 1) victima să fie un minor; 2) făptuitorul să manifeste bună știință în privința calității de minor a victimei. Deci, la momentul săvârșirii infracțiunii, victima trebuie să nu fi atins vârsta de 18 ani.

Sintagma „cu bună știință” denotă că la momentul săvârșirii infracțiunii, făptuitorul cunoștea cu certitudine despre vârsta minoră a victimei.

În ce privește vârsta minoră a victimei și afirmația, precum că inculpatul nu cunoștea despre acest fapt, crezând că este student a Universității Tehnice, Colegiul apreciază aceste afirmații drept declarative, făcute de inculpat cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală. Totodată, Colegiul penal consideră juste concluziile instanței de apel, precum că partea vătămată Xxxxxxx născut la data de xxxxxxx, la data comiterii infracțiunii - 16.07.2012, avea vârsta de 15 ani, iar aspectul fizic al acestuia corespundea vârstei. Mai mult, din declarațiile martorului Bodrug I. se atestă că acesta a observat, că partea vătămată Xxxxxxx este minor. Prin urmare, potrivit împrejurărilor și reieșind din particularitățile fiziologice ale părții vătămate, care corespundea vârstei acestuia, inculpatul putea și trebuia să-și dea seama despre vârsta părții vătămate, care era minor la data comiterii infracțiunii.

Așadar, reieșind din circumstanțele faptei, constatate de instanțele ierarhic inferioare, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate juridic în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal.

Referitor la temeiul invocat de recurent prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală și anume ce ține de faptul, că instanța de apel neîntemeiat a

respins cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, în ședința instanței de apel, inculpatul Vasilișin R. a depus cerere cu privire la aplicarea în privința lui a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin care a solicitat încetarea în faza de judecare, a cauzei penale pornită în privința lui în baza art. 287 alin. (1), 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, în legătură cu adoptarea legii sus menționate.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiată cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei, menționând că inculpatul nu întrunește criteriile stabilite la art. 1 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, astfel nu a manifestat căința activă în cadrul procesului penal și nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate.

Potrivit art. (1) alin. (1), (4) al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova „(1) Prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12”

În acest punct de analiză, este relevant de a preciza că, înainte de a aplica actul amnistiei față de inculpat, instanța urmează să determine dacă acesta a manifestat căința activă față de fapta infracțională comisă.

Alin. (2) al art. 1 din Legea nr. 210 stipulează expres, că căința activă a persoanei se determină, în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002.

Din conținutul art. 57 Cod penal, trebuie de înțeles că liberarea de răspundere penală, în legătură cu căința activă, este posibilă numai în cazul în care sunt întrunite următoarele criterii: persoana s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau a reparat în alt mod prejudiciul pricinuit de infracțiune.

Astfel, reieșind din textul legii precitat, se conchide că pentru aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate, este suficient să fie întrunite cel puțin unul dintre criteriile enumerate supra.

Judecarea cauzei penale la solicitarea inculpatului în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ sau art. 509 Cod de procedură penală, sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției se consideră contribuire activă la descoperirea infracțiunii.

Se notează, că în cazul când nu s-a cauzat vreun prejudiciu, instanța poate aplica prevederile art. 2 din Legea nr. 210, numai dacă inculpatul a manifestat căință activă prin autodenunțare sau prin contribuire activă la descoperirea infracțiunii (care

include: judecarea cauzei penale în procedura prescrisă de art. 364¹ sau art. 509 Cod de procedură penală sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției).

Reieșind din cele menționate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal reține, că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate și nu a manifestat căința activă prin autodenunțare sau prin contribuire activă la descoperirea infracțiunii, mai mult ca atât cauza nu a fost judecată în procedură simplificată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală sau în baza acordului de recunoaștere a vinovăției, conform art. 509 Cod de procedură penală.

Din acest punct de vedere, Colegiul penal conchide, că instanța de apel just a respins cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei, deoarece ultimul nu întrunește criteriile stabilite la art. 1 din Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Cât privește motivul invocat de recurent, precum că inculpatul în cadrul examinării cauzei în instanța de apel a recunoscut vina, iar la acordarea ultimului cuvânt s-a căit sincer de cele comise, instanța de recurs reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din data de 05.10.2016 (f.d. 178 v. III), reține că inculpatul a menționat că susține declarațiile date la urmărirea penală și în prima instanță, iar în ședința de judecată a primei instanțe a solicitat să fie achitat.

Referitor la critica invocată de avocat, precum că conform motivării instanței de apel, exercitarea de către inculpat a dreptului la apărare prin înaintarea cererii de apel, constituie un temei pentru respingerea cererii de aplicare a amnistiei, Colegiul penal o respinge ca fiind declarativă, deoarece instanța de apel a menționat în hotărârea adoptată, că prin cererea de apel formulată de partea apărării s-a încercat o victimizare a inculpatului, prin faptul că acțiunile părții vătămate au perturbat liniștea inculpatului, de unde reiese lipsa căinței active. Astfel, Colegiul penal atestă că instanța de apel a respins cererea inculpatului de aplicare a amnistiei din motivul lipsei căinței active, dar nu din motivul înaintării cererii de apel, astfel nefiind încălcat dreptul la apărare al inculpatului.

În concluzie, rezumând cele expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanțele de fond, în privința inculpatului Vasilișin R. nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare deferite spre examinare.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și avocatul Teleuca Cristian, în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău

din 05 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui **Vasilișin Roman XXXXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 07 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie